

Postanowienie z dnia 1 lutego 2000 r.

I PKN 507/99

Sprawa o odszkodowanie będące "sumą miesięcznych szkód częściowych" nie jest sprawą o prawo do świadczeń powtarzających się (art. 22 KPC), a wartość przedmiotu zaskarżenia kasacją stanowi kwota roszczenia o jakiej orzekał sąd pierwszej instancji.

Przewodniczący SSN Barbara Wagner (sprawozdawca), Sędziowie SN:
Katarzyna Gonera, Józef Iwulski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2000 r. sprawy z powództwa Bolesława F. przeciwko Ministerstwu Gospodarki w W. o odszkodowanie, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 24 czerwca 1998 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d r z u c i ć kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie wyrokiem z dnia 24 czerwca 1998 r. [...] oddalił apelację Bolesława F. od wyroku Sądu Rejonowego-Sądu Pracy dla Warszawy Pragi w Warszawie z dnia 9 lipca 1997 r. [...], oddalającego powództwo apelującego o odszkodowanie i „emeryturę wyrównawczą”.

Podstawę faktyczną rozstrzygnięcia zawartego w tym wyroku stanowiło ustalenie, że powód, zatrudniony w Ministerstwie Współpracy Gospodarczej z Zagranicą, ostatnio na stanowisku radcy handlowego charge d' affaires ambasady RP w N., wyraził zgodę na opłacanie przez pracodawcę składki na ubezpieczenie społeczne od wynagrodzenia zadeklarowanego, wynoszącego 250% przeciętnego wynagrodzenia krajowego (§ 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie

wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego, jednolity tekst: Dz.U. z 1993 r. Nr 68, poz. 330 ze zm.). W dniu 1 grudnia 1993 r. Bolesław F. przeszedł na emeryturę i otrzymuje świadczenie wyliczone od podstawy wymiaru, którą stanowi wynagrodzenie zadeklarowane. Wobec tego jest bezzasadne jego roszczenie o odszkodowanie w wysokości różnicy między emeryturą pobieraną (według wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 216,50%), a taką jaką by otrzymał gdyby strona pozwana opłacała składkę od wynagrodzenia faktycznie wypłacanego (według wskaźnika 250%).

Bolesław F. zaskarżył ten wyrok kasacją. Wskazując jako jej podstawy naruszenie prawa materialnego, a to: art. 60 KC „ przez błędne uznanie, że ‘całokształt elementów danego zdarzenia’ upoważnia (...) do przyjęcia tezy, iż milcząco zgodził się na to, by pozwany opłacał za niego składki na ubezpieczenie społeczne w wysokości niższej od tej, w jakiej musiałaby je płacić gdyby się nie zgodził”, oraz §§ 7 i 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. przez błędne przyjęcie, iż § 9 jest przepisem „samoistnym”, a nie „normą posiłkową w stosunku do normy zawartej w § 7”, a także naruszenie przepisów postępowania - art. 244 KPC „ przez przyjęcie, że skierowane przez pozwanego do powoda pismo (fax) z 20 marca 1992 r. oznaczone jako claris [...] jest dokumentem urzędowym” i art. 378 § 2 KPC „ przez nieuchylenie z urzędu wyroku sądu pierwszej instancji mimo, że sąd ten nie rozpoznał istoty sprawy”, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu ostatniemu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Strona pozwana w odpowiedzi na kasację wniosła o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznawana sprawa jest sprawą o świadczenie i dopuszczalność kasacji zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia. Skarżący określił w kasacji tę wartość na kwotę 6.858 zł.

Powód dochodził odszkodowania w wysokości różnicy między pobieraną emeryturą a tą, którą, jego zdaniem, otrzymywałby gdyby pracodawca prawidłowo odprowadzał składki na ubezpieczenie społeczne. Wartość przedmiotu sporu stanowiła

narastająca suma „miesięcznych szkód częściowych”. Przez zastosowanie takiego sposobu liczenia rozmiaru szkody, żądane świadczenie nie stało się okresowe.

Bolesław F. wnosił w pozwie o zasądzenie na jego rzecz od Ministerstwa Gospodarki w Warszawie kwoty 1. 557, 54 zł, rozszerzając żądanie w czasie trwania postępowania o dalsze kwoty. Na dzień zamknięcia rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku zaskarżonego apelacją wartość przedmiotu sporu wyniosła 4.750 zł. Ta właśnie kwota wyznacza wartość przedmiotu zaskarżenia. W postępowaniu apelacyjnym rozszerzenie powództwa nie jest bowiem dopuszczalne (art. 383 zdanie 1 KPC).

Zgodnie z art. 393 pkt 1 KPC kasacja nie jest dopuszczalna w sprawach o świadczenie, którego wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięć tysięcy złotych. Kasacja prawnie niedopuszczalna podlega odrzuceniu (art. 393⁵ KPC).

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393⁸ § 1 KPC, orzekł jak w sentencji.

=====